

GAMZE GÜLLER • Durmuş Saatler Dükkânı

GAMZE GÜLLER Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini TED Ankara Koleji'nde, lisans ve yüksek lisans öğrenimini İTÜ Mimarlık Fakültesi'nde tamamladı. Öykülerden oluşan ilk kitabı *İçimdeki Kalabalık* 2008'de, 2012 Orhan Kemal Öykü Ödülü'nü kazanan kitabı *Beşinci Köşe* 2012'de, kısa romanı *En Çok Onu Sevdim* 2015'te yayımlandı. 2017'de ise *Beşinci Köşe* ve *İçimdeki Kalabalık* bir arada kitaplaştırıldı. 2018'de *İşte Hayat Böyle Bir Şey* adlı çok yazarlı öykü derlemesini yayıma hazırladı.

İletişim Yayınları 2879 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 503

ISBN-13: 978-975-05-2861-3

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GAMZE GÜLLER

Durmuş Saatler Dükkânı

Gözümün bebeği Ege'me,

İÇİNDEKİLER

<i>İçeride Kim Var?</i>	9
<i>Belalı Gemi</i>	17
<i>Rüyalarımın Kadını</i>	23
<i>Post Mortem</i>	27
<i>Cafer</i>	35
<i>Hayatım Roman</i>	41
<i>Rüya Tekerleği</i>	53
<i>Nehir</i>	57
<i>Sonsuz Aşk</i>	69
<i>Sözcüklerin Tortusu</i>	73
<i>Akşamları Işığın Yanan Evler</i>	79
<i>Her Şey Nasıl Başladı Meral?</i>	87
<i>Basit Bir Öğle Yemeği</i>	91
<i>Durmuş Saatler Dükkânı</i>	99

İçeride Kim Var?

Kapıyı hızla açtı. Paldır küldür içeri daldı. “Şimdi göreceksiniz!” dedi. Bu sefer yakalayacaktı. İyice kulak kesilip evi dinledi. Çıt yoktu. Nasıl yapabiliyorlar bunu? Bu kadar hızlı nasıl gözden kaybolabiliyorlar? Ayakkabılarını bile çıkarmadan antrenin salona açılan kapısına kadar yürüdü. Başını içeri uzatıp etrafı kolaçan etti. İşte! Halının ucu biraz kıvrılmış. Püsküller birbirine tam paralel görünmüyor. Kanıt biiir!

Ayakkabıları ayağındayken daha fazla ilerlemeye gönlü razı olmadı. Annesi hayatta olsa onu buraya kadar bile sokmazdı aslında. Yavaşça çıkardı ayağındaki şakulü kaymış emektarları. Salonda şöyle bir dolaştı. Sıradan bir göze her şey yerli yerinde görünebilirdi ama pembe püsküllü abajurun altındaki dantel biraz kaymıştı besbelli. Her zaman dantelin orta göbeğiyle abajurun yuvarlak ayağı denk gelirdi. Şimdi o incecik desenler tam ortalanmadığı için yanlardaki geometrik düzen de bir tuhaf görünüyordu. Kanıt ikiii!

Daireler çiziyordu evin içinde. Salon, mutfak, yatak odası, antre. Bir daha dönüyor. Bir daha. Daireler çiziyordu apartmanın etrafında. Erik ağacı, çöp kutusu, bahçe duvarı, yıkık

çit. Bir daha dönüyor. Bir daha. Şunları bir yakalasa kıracak bu döngüyü. Çıkıp gidecek bu apartmandan, bu evden. Ama gidemez ki. Burayı onlara mı bırakacak? Anneciğinin emanetini, hatırasını...

Nasıl başarıyorlardı bunu? Her zaman hızlı hareket ediyordu. Gereke medikçe dışarı çıkmıyordu. Çıksa bile fazla oyalanmadan geri dönüyordu. Marketlerden nefret ediyor. Çok büyükler. Sıra sıra koridorlar üzerine üzerine geliyor. Konserveler. En çok konservelerden korkuyor. Yuvarlaklıklarından, sertliklerinden. Açarken elini kesiyor. O tırtıklar bıçak gibi etine işliyor. Konserve açacağını durmadan döndürüyor. O pıss sesi, tuhaf koku, kan... Bakkala gidiyor. Bakkal eve yakın. Adımlarını sayıyor giderken. Adımlarını sayıyor dönerken. Hep aynı. Milim şaşmaz. Dönerken manava uğruyor. Yanında kasap var. En son kuruyemişçi. Ev, bakkal, manav, kasap, kuruyemişçi, ev. Dönüyor durmadan. Bir daha dönüyor. Annesi hastayken eczane de vardı bu düzende. Artık yok. Eczaneleri sevmiyor. Az kaldı, çıkacak bu mahalleden.

Ne yapsa olmuyordu. Mutfağa geçti. Sinirlendiğinde çok susardı. Küçük masanın üzerindeki sürahiyi görünce sarıldı. Sürahi bıraktığı yerde değil. Hep masanın duvara yanaştırdığı kenarında, nihalenin üstünde durur sürahi. Şimdi masanın dış kenarında köşeye yakın. Eğilerek sürahiye daha yakından baktı. Parmak izleri var üzerinde. Acaba incelen-se... Kimi inandırabilir ki? Kanıt üüüç!

Mutfak hep düzenliydi eskiden. Şimdi karman çorman ediyorlar. Hiçbir şeyi bıraktığı yerde bulamıyor. Oysa her şeyin yeri vardı. Annesi varken. Çatal bıçaklar üst çekmecede, konserve açacakları ve büyük bıçaklar bir alttakinde, mutfak bezleri en altta. Durmadan açıp kapatıyor çekmeceleri. Açıyor, kapıyor. Açıyor, kapıyor. Bitecek, az kaldı.

Daha da gerilmiş bir şekilde yatak odasına geçti bu kez. Üzerindekileri hışımla çıkarıp eşofmanlarını giydi. Bir tu-

haflık hissetti. Giysileri daha yeni çıkarılmıştı sanki. Bir vücudun ısını hâlâ taşıyor gibiydiler. Eşofmanları üzerinden nasıl çıkarıp attığını bilemedi. Hepsini doğruca banyodaki kirli sepetine tıktırdı. Kanıt döört!

Artık buna bir dur demenin zamanı gelmişti. Bir süredir gecesi gündüzüne karışmış, eve arkasından kimler girip çıkıyor diye telaşından yemeden içmeden kesilmişti. Bir şey çalınmıyor, eksilmiyordu. Öyleyse amaçları neydi? Birden fazla kişi olduklarından emindi. Farklı şeyler oluyordu değişik zamanlarda, farklı izler buluyordu. Belki her biri farklı zamanlarda giriyordu eve, belki birlikte yapıyorlardı ne yapıyorlarsa. Mesele de buydu zaten. Ne yapıyorlardı? Başlarda kendi dikkatsizliğinden ya da dalgınlığından olduğunu düşünmüş, üzerinde durmamıştı bu küçük değişikliklerin. Olağanüstü bir durum olduğunu fark ettiğinde aslında bu tuhafıkların bir süredir devam ettiğini kavramıştı. Tahammül edilir gibi değildi. Sanki biri ya da birileri onu çıldırtmak için uğraşıyordu. Kapıdan giremezlerdi. Kilitlediği gibi buluyordu her dönüşünde. Kimsede anahtar yoktu. Pencereler de sıkı sıkı kapalı oluyordu. Eve temizlikçi gelip gitmiyordu. Annesinden sonra kendi temizliğini kendi yapmıştı hep. Ona şaka yapacak bir arkadaşı filan da yoktu. Hayvan da beslemiyordu. Öyleyse tek bir açıklaması vardı bu durumun. Bunu yapanlar zaten içeridelerdi!

Bunu fark ettiğinden beri daha hızlı hareket ederek onları suçüstü yakalamaya çalışmıştı defalarca ama bir türlü olmuyordu. Çok hızlılardı. Evde her yerin altını üstüne getirmiş, saklanacak bir delik, gizlenecek bir köşe aramıştı. Yoktu. Dolap içlerine, yüklüklere, yatak altlarına, perde arkalarına bakmıştı. Bir daha, bir daha bakmıştı. Dönüp durmuştu evin içinde. Dönmüştü, dönmüştü. Hiç kimse yoktu. Delirmek üzereydi.

Geceleri tıkırtılarla uyanıyordu. Evi baştan sona turluyor,

sesleniyor, tehditler savuruyor, yalvarıyor ama hiçbir yere varamıyordu.

Bazen yemeğini yiyorlardı. Bazen televizyon karşısında atıştırmak için aldığı fıstıklarını. Bazen yatağında yatıyorlardı. Banyosunda yıkıyor, sabunlarını, şampuanlarını kullanıyor, havluları ıslak bırakıyorlardı. Kim tahammül edebilirdi ki böyle bir şeye?

Eve kamera kurmuş, izlemişti; hiçbir şey görememişti. İzlediklerini bildikleri için çıkmamışlardı besbelli. Ne zaman sistemi söktü, tuhafıklar yine başladı. Kapanlar kurdu, hiçbir şey yakalayamadı.

Artık bu çilgün arayışın sona ermesi gerekiyordu. O gece oturup ne yapacağını en ince ayrıntısına kadar planladı. En ufak bir hata bile yapamazdı.

Sabah kahvaltısını hazırlarken önce sürahidenden çaydanlığa su doldurup ocağın üzerine koydu. Sonra elini çay paketine attı. “Bak şimdi olacak şey mi?” diye söylendi. “Çay bitmiş!” Kalan çayı önceki akşam çöpe boca etmiş, kapının önüne bırakmıştı. Sonra kahvaltılıkları toplarken yine mırıldandı kendi kendine, “Çıkışken fasulye de alayım da akşam türkü pişireyim.” Annesi türlü türlü çok severdi.

Onu duyduklarından emindi. Duyacaklar ve evden çıkmasını bekleyeceklerdi. Kahvaltıdan sonra eşofmanlarını çıkardı ve evden çıkacağı iyice belli olacak şekilde hazırlandı. Hatta onlardan şüphelendiği belli olmasın diye ıslıkla bir de şarkı tutturdurdu kendi kendine. Güne böyle heyecanla başlamak fena da gelmemişti aslında. İçi, uzun zamandır olmadığı kadar kıpır kıpır. Bugün bu iş çözülecek, hiss ediyor.

Salondan antreye geçerken ayağı halının püskülüne takıldı, tökezledi, küçük sehpa tutundu. Neredeyse anneciğinin abajuru düşüp kırılacaktı. Yüreği hop etti. Ayakkabılarını, paltosunu giydi. Uzun süredir gıcırdayan kapıyı açtı ve hızlıca çekerek kapattı. Güm! Aynı anda portmanto dolabı-

nın içine girmiş, kapıyı vurmasıyla birlikte onun da kapağını içeriden çekerek dolabın içine gizlenmişti. Bir iç çekti, “Hadi bakalım,” diye mırıldandı. “Hodri meydan!”

Şimdi işin zor kısmı başlıyordu. Çok sessiz olacak ve bekleyecekti. Sabırlı bir insandı. Babası o küçücükken onları terk ettiğinde, dönmeyecek bir adamı yıllarca bir cama, bir kapıya giderek sabırla beklemişti. Annesinin hastalığı sırasında aylarca sabırla ona bakmıştı. Hastane, ev, eczane, hastane, ev, eczane... Çalıştığı devlet kurumunda amirlerinin hakaretlerine sabırla direnmiş, vatandaşın homurdanmasını sabırla sineye çekmişti. Amirin odası, azar, banko, azar, amirin odası, azar... “Sabrın sonu selamettir,” derdi hep. Şimdi görecekti işte mükâfatını.

Dolaba yerleştikten sonra usulca paltosunu çıkardı üzerinden. Çok terleyip de çıkmak zorunda kalmak istemiyordu. Saatinin fosforlu kadranına baktı, sabahın 10’uydu. Önceki akşamdan dolabın içinde kendine yer açmış, bir şişe de su koymuştu ne olur ne olmaz diye. Beklemeye başladı. Gerçi çok beklemeyeceğinden emindi. Dışarıda ne kadar kalacağını bilmedikleri için çabucak eyleme geçeceklerini düşünüyordu.

Yaklaşık on dakika sonra tuhaf bir hışırtı duydu. Sonra hafif bir tangırtı, ardından alçacık bir konuşma duyar gibi oldu. Henüz çıkmak için erkendi. İyice gevşemeleri gerekiyordu yakalanmaları için. Planı tıkr tıkr işliyordu.

Kulağını dolabın kapağına dayayıp dinlemeye devam etti. Ayak sesleri duydu arada. Bir konuşma daha. Biri “fasulye” mi demişti? Duymuşlardı onu demek. Akşama ne pişireceğini biliyorlardı. İki kişi mi vardı acaba? Biri konuşuyor, diğeri dinliyordu belki de. Bir ıslık sesi duyar gibi oldu. Az sonra ayak sesleri bulunduğu yere yaklaştı. Tedirgin oldu. Birinin eğilip kalktığını, giyindiğini hissetti. Hemen arkasından sokak kapısı gıcırtyla açıldı. Harekete geçmeye niyetlendiği

an dolabın kapağı açıldı ve biri içeri girip kapağı, kapıyı çektiği şiddetle kapattı. Güm! Dış kapının kapanma sesiyle dolap kapağının sesi üst üste bindi. Yanına yerleşen adam bir iç çekti, “Hadi bakalım,” diye mırıldandı. “Hodri meydan!” Adam usulca paltosunu çıkardı ve olduğu yere iyice yerleşti.

Aynalarla pek barışık değildi, yıllardır yalnızca tıraş olurken, o da şöyle üstünkörü bir bakış atardı kendi yüzüne. Nasıl görüldüğünü pek umursamazdı. Ama yanında oturan adam, karanlıkta seçebildiği kadarıyla, düpedüz ona benziyordu. En azından eni, boyu, yüzünün, saçının biçimi... Üstelik çıkardığı palto da onundu. Kendi paltosunu kontrol etti. Koyduğu yerde duruyordu.

Adam bir şey söyleyecek mi ya da onu dolabın içinde gördüğü için şaşırarak mı diye beklediyse de hiçbiri olmadı. Ötekinin bütün derdi dışarıyla gibiydi. Durmadan kulağını kapağa yaklaştırıyor, yüzünü buruşturuyordu. Onu fark etmiş gibi bir hali yoktu. Sadece saatinin fosforlu kadranı karanlıkta parladı bir an için. 10’u gösteriyordu. Korkuyla kendi saatine baktı. Saat 10’u çeyrek geçiyordu.

Hiçbir şey anlamadı. Bu adam da kimdi? Onun evinde, onun vestiyer dolabında, onun paltosuyla ne işi vardı? Sesini de çıkaramıyordu, çünkü kurduğu tuzak bozulabilirdi. Ama eğer bu bir tuzaksa, avı, kendi ayaklarıyla tuzağın içine girip oturmamış mıydı işte... Ne yapacağını bilemedi. Konuşsa mı konuşmasa mı diye düşünürken dışarıdan bir tıkırtı duyuldu.

İkisi de kulak kabarttılar. Önce bir hışırtı, ardından bir tıngırtı, mırıldanmalar, hareketler, ışık sesi, yaklaşan ayak sesleri, kapı gıcirtısı ve güm! Yanlarında bir adam daha bitiverdi. İçini çekti ve “Hadi bakalım,” diye mırıldandı. “Hodri meydan!”

Kulakları uğulduyor, içinde bir bulantı hissediyor, suyundan bir yudum alıyor. Yanındaki adam dehşetle yeni gele-

ne bakıyor. Diğzerinin bunun farkında gibi bir hali yok. Gözü saatinde, kulağı dolap kapağında. Ve güm! Biri daha dolabın içinde şimdi.

Güm ve bir güm daha. Gitgide çoğalıyorlar dolabın içinde. Her biri sırayla sularından yudumlar alıyor. Her biri kendinden sonra gelenlere dehşetle bakıyor.

Bitecek. Bu iş bir şekilde bitecek. Buradan çıkması gerek. Çıkıp bu döngüyü kırması, bu evden, bu mahalleden, bu hayattan kurtulması gerek.

Çıkmak için elini dolap kapağına attı. Tam açacağı anda kilitte bir anahtar döndü ve dış kapının gıcirtısı duyuldu yeniden. Daire kapısı hızla açıldı. Biri paldır küldür içeri daldı. “Şimdi göreceksiniz!” dedi.